

HRANICE MOŽNOSTÍ

Jiří "Jersey" Buchta

Mé jméno je Hierazu Rudavič a umírám. To, co se mi stalo za poslední rok a také během posledních chvil, nelze vysvětlit přirozenou cestou. A já se o to ani nesnažím. Jak už jsem řekl, umírám. Vedle mne, všude kolem, leží to, co zbylo z mého přítele Dorkina. Teď právě vidím jeho ducha a rozmlouvám s ním. Ale zároveň si třídím myšlenky, přemítám s vlastním vědomím, jako bych měl dvě osobnosti. Ta jedna už kráčí v družném rozhovoru s Dorkinem do temnoty posmrtnosti, zatímco ta druhá se s tím vším snaží nějak vyrovnat. Není lehké být na prahu velikého objevu a v předvečer rozluštění jeho tajemství umírat. Vždyť mi nezbylo ani zrunko poznání, kousek vědomosti, kterou bych mohl zanechat těm, kteří přijdou po mně.

Pels. Vynikající alchymista a myslitel. Jeho zásluhou se podařilo obnovit mnoho znalostí z arvedanské minulosti. Zemřel za záhadných okolností ve svém domě v Albireu. Jeho smrt je obecně považována za sebevraždu.

Když se rozhlédnu kolem, na ten neskutečný chaos, jenž může způsobit jen živelná síla uvolněná z těžší, měl bych projevít nějakou emoci. Možná strach, určitě vztek, zármutek nebo alespoň smích, hysterický, osvobozující smích. Jenže mně je teď vše lhostejné. Mé celoživotní dílo, má mnohaletá snaha leží ve střepech skla, kovu a tisíce dřevěných třísek, rozbitá na částičky tak malé, že z nich nikdo nedokáže vyčíst, čím původně byly. Tak dopadla slavná Rudavičova laboratoř. Z těla mi vytékají různobarevné tekutiny otvory, které tam dříve nebyly, a s nimi odchází i můj život. Myšlení mám však překvapivě čisté, až na tu podivnou schizofrenii. Dokonce i má paměť funguje bezvadně. Jakoby samovolně se z ní vynořují dávno opuštěné vzpomínky.

Vidím před sebou své dětství, šťastné a zároveň tvrdé roky přistěhovalců. Dav lidí shluklý kolem mrtvolky skřeta, aby si tu obávanou stvůru prohlédl. Vzpomínám si, jak mne otec vysazuje na ramena a já poprvé spatřím tu odpornou tvář. Rozbrečím se, jsou mi teprve tři roky, mám strach. Hrají si s kamarády, ale téměř pravidelně některý z nich zmizí. Teď to vypadá, jakoby se schovávali, zalézali do příkopů Trhlinové pláně a hráli se mnou a ostatnímu nějakou hru. Na obzoru však vidím jejich bledé, bezvýrazné tváře vybledlé smrti, v nichž chladně svítí velké dětské oči. Dospívání je jako rychlý běh, plný nespoutanosti a vášně neohlížející se na nic. Vzpomínky na něj jsou trochu roztrásené, trhané a rozmazané. V nich se poprvé objevuje Dorkinova rozesmátá tvář, střídaná pochodem v sintarském oddílu složeném z dobrovolníků, to jak jdeme na pomoc vesnici přepadené orky. Přes bolest a slzy, kterým jsem tenkrát nerozuměl, ale které byly všude kolem mne, se neustále překrývá Tanino tělo. V žádném obraze není vidět její obličej, jen nahota trupu, rukou a nohou.

Luwe. Nekromant, animatik a alchymista. Dokázal vylepšit mnoho postupů a technik ožívování mrtvých. Jeden z nejslavnějších postav v historii Umrličího království. Zemřel ve věku dvaatřiceti let nepřirozenou smrtí, když pracoval na tajném projektu dalekosáhlého významu pověřen samotným Vieenem. Všechny poznámky o jeho práci zničila obrovská exploze.

Umírám, a tak se loučím s tímto světem. Snažím se to všechno pochopit, snažím se nějak vstříbat fakt, že selhalo něco, co mělo být bezpečné a neochvějné. Jak má člověk žít v tomto bohy zatraceném světě, kde jsou přírodní zákony proměnné? Copak je možné dosáhnout nějakého pokroku, pokud jej nějaký fantom dusí a znásilňuje jistoty, ke kterým se upínáme? Kdo jsi a jaký právem nám bráníš jít přes hranici poznání? Kdo ti dal právo ji zapovědět?

Tak přece mne nakonec ovládly alespoň výčitky, iracionální a bludné, když už to nedokázaly emoce. Ale i na lítost je už dost pozdě a já ani nechci ničeho litovat. Kdybychom uspěli, mohl se po nás jmenovat fantastický objev. Jenže jsme měli smůlu. Vid', Dorkine? Snad jsme měl pečlivěji odměřit tu směs rudy a bylin. Možná byl plamen kahanu příliš horký. Nebo, nebo ..., zatraceně, všechno bylo přece v pořádku. Všechno. Mělo to vyjít. Mělo to fungovat. Představ si Dorkine, představ si naše amulety a prsteny ve všech krámech. Na Zlaté promenádě, v Erinských gildovních domech. Co všechno bychom jen mohli dokázat? Vstupovali jsme bránou do všemohoucná, už jsme dělali první krok. Ale pak, jakoby někdo z druhé strany přibouchl obě rozevřená křídla a nás rozdrtil mezi nimi.

Vzpomínám si na svůj první lektvar, který vařím. Trochu pletu pořadí přidávání ingrediencí a

nařialovělého odstínu kůže se nemůžu zbavit celý alden. Hodiny trávíme s Dorkinem u Oučuli, hledíme fascinovaně na stovky sušených bylin, krabičky s pečlivě uloženými ptačími vejci, podivně scvrklá a vyschlá zvířata stažená z kůže. A kolem toho se točí malá postavička, trochu směšná a úctyhodná zároveň a brebentí s tím strašlivým přízvukem skřítků. Pořád se jí na něco vyptáváme a ona si nás pro naši netrpělivost dobírá a škádlí. Jen na chvíli zavřu oči, možná jen mrknu, a perspektiva se o poznání změní. Oučuli je menší a starší, špatně ohýbá záda a vržou jí klouby v kolenou. Už se neptáme na hlouposti a nechceme vědět všechno najednou. Spoustu toho víme, navštívili jsme Albireo a Kor a taky Nový Amir. Koupili jsme si dohromady s Dorkinem knihu a naučili se číst. Brzy už vyrazíme na cestu, hledat vlastní tajemství. V podstatě se s Oučuli loučíme. Až se vrátíme zpět, bude už mrtvá.

Bnamwatu Ukere. Horský elf, poustevník a myslitel. Byl na prahu ovládnutí energie pohybu, větru a slunce. Na základě svých poznatků usiloval o utkáni pláště, jenž by svého majitele ochránil jak před fyzickými, tak magickými a přírodními úkazy. Jeho práci přerušila tragická smrt, když se udusil zamotán do svého ještě nehotového díla.

Smrt už se blíží, chladivý závoj Mauril mi zvolna dosedá na mou hlavu. Už slyším její konejšivá slova a zmocňuje se mě radost. Je divné cítit se takto v okamžiku, kdy všechno ztrácím, ale nemohu si pomoci. Je to silnější než já, stejně jako byla silnější příroda, která se nám rozhodla vzdorovat. Stačí ještě pár těžkých nádechů do mých roztrhaných plic a všechno, na čem mi dosud záleželo, bude minulost.

Máme nové přátele, já a Dorkin. Nouze vám vždycky k táborovému ohni nějakého přivede. Na mém těle se objevují jizvy, po malých škrábnutí i ta, která je památkou na střet s hydrou, kdy jsem málem přišel o nohu. Stárnu, vlasy mi řídnu, čelo se začíná krabatit vráskami. Spolu s Dorkinem a jedním trpaslíkem sestupujeme do taroského podzemí. Nahoru už jdu jen já a na rameni mám polomrtvého Dorkina. Ještě že hobiti tolik neváží. Nakonec uskutečňujeme šílený plán a vydáváme se do Derteonu. Hledáme arvedanské knihy, skryté záznamy, kousky dávných vědomostí ukryté v čemkoliv, co je dost malé, aby se to dalo odnést, a dost trvanlivé, aby to na nás počkalo do těchto časů. Dorkin objevuje tajnou schránku v hloubce starobylého města a vytahuje na světlo svitek napsaný na athorském stříbře. Jas stříbra přeryje čern. Hledí na mě temná tvář z ještě temnějšího stínu kápě a něco říká. Nikdy jsem těm slovům nerozuměl, neumím elfsky. Ale ani na chvíli jsem je zcela nezapomněl, i když jsem se o to celá dlouhá léta snažil. Stačilo vnímat jemný tón hlasu, abych slyšel to varování.

Fráin z rodu Raglinova. Runorytec a alchymista. Na sklonku svého života se uchýlil do spodních pater síní v Obřích horách. Snažil se najít způsob, jak trhat skálu a hloubit v ní tunely snadněji, než kdy bylo možné. Jeho ostatky se nikdy nenašly.

Oči se mi klíží, dávají sbohem světu živých. Ještě poslední obětí, poslední pohled, který si vtisknu do duše a odnesu s sebou do záhrobí. Vše kolem je podivně těžké a nejvíc pak moje tělo. Už se nemohu dočkat, až jej opustím, až se z něj vysvěču jako ze špinavých, zablácených a děravých šatů.

Nevím, jestli temnota zbylých vzpomínek předurčuje cestu k mému konci, nebo je jen výsledkem mého bědného stavu. Ale na tom už nezáleží, na ničem už mi nezáleží. Teď je konečně doba, okamžik, kdy nemá význam klást otázky. Vidím sebe a Dorkina, jak odjíždíme do Tarosu. Skláníme se nad stříbrným svítkem a luštíme staré řádky. Kolem nás ubíhají dny a aldeny, ale my do něj nepřestáváme hledět a prosit jeho tajemství, aby se nám vyjevilo. Víme tak málo, ale jsme smělí. Zkoušíme postupovat podle útržků, krůček za krůčkem se blížíme k velkému cíli. Náhle nám však nestačí opakovat to, co kdysi dokázali jiní. Pouštíme se mnohem dál, napadáme samu hranici poznání. A pak, náhle a z ničeho nic, se nám ji podaří překročit. Chvíli stojíme v záblesku světla, opojeni úspěchem a nádherou. V zápětí nás však začne drtit nepředstavitelná síla. Dorkin je roztrhán na kousky a já? Co zbylo ze mne? Už nic, protože jsem mrtvý. A přísahám, v ten okamžik, kdy jsem zemřel, viděl jsem na chvíli toho, kdo nám to způsobil. Ne jeho tvář, ne jeho postavu, cítil jsem jen jeho přítomnost a zahlédl její stín. Číhá někde na pozadí našeho světa a dává každého, kdo překročí hranice možností, které nám všem vytýčil.